

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν και Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (27-8-2017)

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

«Σας υπενθυμίζω αδελφοί μου το ευαγγέλιο το οποίο κήρυξα σε σας» γράφει ο απόστολος Παύλος στην αρχή του 15ου κεφαλαίου της Α΄ προς Κορινθίους επιστολής του. Ποιό ήταν το κεντρικό σημείο του ευαγγελίου που κήρυξε; Μας το λέγει ο Παύλος πιο κάτω στον τρίτο στίχο· «ότι ο Χριστός σύμφωνα με τις Γραφές ετάφη και ανέστη την τρίτη ημέρα». Την τρίτη μέρα, που τα σώματα των νεκρών ανθρώπων αρχίζουν και σαπίζουν, το σώμα του Χριστού άφθαρτο και γεμάτο ζωή αναστήθηκε. Όταν ζούσε ο Χριστός ακόμη σαν άνθρωπος είχε κάνει τρεις αναστάσεις και η τρίτη από αυτές ήταν του Λαζάρου, ο οποίος είχε τέσσερις μέρες στον τάφο. Κανονικά πρέπει να ήταν σε αποσύνθεση. Κι όμως ο Χριστός τον ζύπνησε, όπως ζύπνιά μία μητέρα το παιδί της για να πάει στο σχολείο. «Λάζαρε δεύρο έξω» (Ιω. 11,43). Και ο Λάζαρος αναστήθηκε όλο ζωή και υγεία. Λοιπόν η δύναμη του Χριστού καταργεί την νέκρωση, την αποσύνθεση και την διάλυση των σωμάτων και θα αναστήσει τα σώματά όλων των ανθρώπων κατά την δευτέρα παρουσία του. Όπως ο σπόρος των φυτών σαπίζει και λιώνει μέσα στο χώμα, αλλά μέσα από αυτή την διάλυση δημιουργείται το καινούργιο φυτό, έτσι θα συμβεί και στα σώματά μας.

Μιλούσε τόσο πολύ για την ανάσταση του Χριστού ο Παύλος, που στην Αθήνα, όταν κήρυξε, νόμισαν οι Αθηναίοι ότι τους κηρύττει για κάποιο θεό Ιησού και για μια θεά την ανάσταση (Πραξ. 17,18). Παρ' όλο όμως που είχε κηρύξει τόσο επίμονα και ξεκάθαρα την ανάσταση του Χριστού στην Κόρινθο, βρέθηκαν μερικοί που αρνούνταν την ανάσταση. Ήταν κυρίως αυτοί που γνώριζαν την πλατωνική διδασκαλία ότι το σώμα είναι η φυλακή της ψυχής και το υποτιμούσαν και δεν ήθελαν να πιστέψουν πως αυτό το σώμα θ' αναστηθεί. Έτσι ο Παύλος, ανάμεσα στα άλλα θέματα που προσπαθεί να αντιμετωπίσει στην Α΄ προς Κορινθίους, αναφέρεται και σ' αυτό.

Την ανάσταση του Χριστού δεν την είδε κανένας, όταν συνέβη. Απλώς βρήκαν οι μυροφόρες γυναίκες τον τάφο αδειανό και τα σουδάρια να βρίσκονται εκεί. Ένας άγγελος, που καθόταν στα δεξιά του τάφου, τους ανήγγειλε ότι ο Ιησούς, ο Ναζαρηνός, ο εσταυρωμένος, «ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε» (Μαρκ. 16, 6).

Από που πείστηκαν για την ανάσταση του; Από τις εμφανίσεις του. Ένδεκα εμφανίσεις ιστορούνται στα ευαγγέλια, τις οποίες ακούμε όταν διαβάζουμε τα εωθινά ευαγγέλια στον όρθρο της Κυριακής. α) Στην Μαρία την Μαγδαληνή, β) στις άλλες μυροφόρες, γ) στους δύο μαθητές προς Εμμαούς, δ) στον Πέτρο, ε) στους δέκα μαθητές χωρίς τον Θωμά, στ) στους ένδεκα μαθητές μαζί με τον Θωμά ζ) στους επτά στην λίμνη της Τιβεριάδος, η) σε πεντακόσια άτομα στην Γαλιλαία, θ) στον Ιάκωβο τον αδελφόθεο, ι) στους ένδεκα στην Γαλιλαία, ια) στην Ανάληψη. Ο Χριστός στις εμφανίσεις αυτές εμφανίστηκε όλες τις ώρες της ημέρας αλλά ποτέ νύχτα. Μίλησε και έφαγε μαζί τους, τους έδωσε εντολές, τους άφησε να τον αγγίζουν. Ο Χριστός επίσης εμφανίστηκε και δωδέκατη φορά στον απόστολο Παύλο. Οι μόνοι που δεν τον είδαν ήταν οι σταυρωτές του. Σ' αυτούς δεν εμφανίστηκε, γιατί αφού με τόσα θαύματα που είδαν δεν πιστέψαν, πάλι θα έμεναν αμετάπειστοι και θα έλεγαν ότι είδαν φάντασμα.

Ο Χριστός βεβαίως δεν εμφανίστηκε και σε όλους τους Ιουδαίους. Αποδείξεις γι' αυτούς της αναστάσεώς του Χριστού είναι οι νεκραναστάσεις και ψυχαναστάσεις που πραγματοποίησαν οι μαθητές του, το ιστορικό και θαυμαστό γεγονός της Πεντηκοστής που επηκολούθησε, τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, τα οποία υπάρχουν συνεχώς και πάντοτε στη ζωή της Εκκλησίας. Γι' αυτό και ο Παύλος στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα αναφέρει μόνο έξι εμφανίσεις του Χριστού στους αποστόλους, των οποίων η μαρτυρία ήταν επίσημη, αφού αυτούς διάλεξε ο Χριστός για να είναι μάρτυρες της αναστάσεώς του.

Γιατί δεν εμφανιζόταν ο Χριστός κάθε μέρα, αφού έμεινε σαράντα μέρες στην γη; Γιατί έπρεπε να συνηθίσουν στην οπτική σωματική απουσία του. Να μη τα χάσουν με την ανάληψή του. Να γυμναστούν ν' αγωνίζονται, ξέροντας ότι ο Χριστός είναι πάντοτε μαζί τους, αλλά αοράτως. Να μάθουν να τον βλέπουν με τα μάτια της πίστεως. Να επιθυμούν την σωματική δευτέρα παρουσία του. Να κραυγάζουν συνεχώς «ναί έρχου, Κύριε Ιησού (Αποκ. 22,20). Επιπλέον να περιμένουν τον «άλλον παράκλητον» (Ιω. 14,16) το Πνεύμα το Άγιον.

* * *

Στη τρίτο στίχο του κειμένου, που ήδη αναφέραμε μερικώς, ολόκληρο το νόημα είναι· «Παρέδωκα γαρ ημίν εν πρώτοις ο και παρέλαβον ότι ο Χριστός απέθανε υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς, και ότι ετάφη, και ότι εγήγερται τη τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς». Ο Παύλος δεν είναι η πηγή του ευαγγελίου. Είναι ένας συνεργάτης της παραδόσεως της Εκκλησίας, που παρέλαβε και παραδίδει το ευαγγέλιο. Αυτό είναι το έργο κάθε εκκλησιαστικού ηγέτη· να παραλαμβάνει και να παραδίδει αυτό που παρέλαβε στους μετέπειτα από αυτόν πιστούς. Γι' αυτό στην Β' προς Τιμόθεον επιστολή του ο Παύλος συμβουλεύει τον Τιμόθεο «α ήκουσας παρ' εμού διά πολλών μαρτύρων, ταύτα παράθου πιστοίς ανθρώποις, οίτινες ικανοί έσονται και ετέρους διδάξαι» (Β' Τιμ. 2,2). Και σε άλλο χωρίο ο Παύλος λέγει· «Εγώ παρέλαβον από του Κυρίου ό και παρέδωκα υμίν» (Α' Κορ. 11,23). Και μετά οι απόστολοι την «άπαξ παραδοθείσαν πίστιν» (Ιουδ. 3) όπως την ονομάζει ο Ιούδας ο αδελφόθεος, την παρέδωσαν στους μαθητές τους.

Έτσι ο Λουκάς στο προοίμιο του ευαγγελίου του λέγει ότι φροντίδα αυτών που είναι μαθητές των αποστόλων και έγραψαν ευαγγέλια ήταν να γράφουν «καθώς παρέδωσαν υμίν οι απ' αρχής αυτόπται και υπηρέται γενόμενοι του λόγου» (Λουκ. 1,2). Και οι μαθητές μετά παρέδωσαν στους αποστολικούς πατέρες κ. ο. κ. Η αρχική αυτή από τον Θεό παράδοση είναι αυτό που λέμε ορθοδοξία. Ορθοδοξία θα πει ορθόδοξη πίστη. Αυτή όμως η ορθή πίστη παρεδόθη από το Θεό στους προφήτες και τους αποστόλους. Γι' αυτό ο Μ. Αθανάσιος προσδιορίζει ως ορθή πίστη, «ήν μεν Κύριος έδωκεν, οι δε απόστολοι εκήρυξαν, και οι πατέρες εφύλαξαν». Και η Ζ' οικουμενική σύνοδος διακηρύττει «Οι προφήται ως είδον, οι απόστολοι ως εδίδαξαν, η Εκκλησία ως παρέλαβεν...». Έτσι αυτός που μένει πιστός στην παράδοση παραμένει εντός της Ορθοδοξίας· αυτός όμως που απομακρύνεται από την παράδοση καθίσταται αυτόχρημα αιρετικός. Ο απόστολος Πέτρος γράφει ότι το θανάσιμο παράπτωμα των αιρετικών ήταν ότι απομακρύνθηκαν «εκ της παραδοθείσης αυτοίς αγίας εντολής» (Α' Πετρ. 2,21).

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης